

Præjudicielt spørgsmål

Skal artikel 13, stk. 1 og artikel 13, stk. 2, litra a), i forordning nr. 1408/71 ⁽¹⁾ fortolkes således, at bestemmelsen er til hinder for bevilling af (difference)børnetilskud fra en bopælsmedlemsstat i de tilfælde, hvor en børnetilskudsberettiget — ligesom den anden forælder — i sin egenskab af grænsegænger, der har lønnet beskæftigelse i Schweiz, fra denne stat modtager familiedelser til sine i bopælsmedlemsstaten bosatte børn, når disse familiedelser er lavere end det børnetilskud, som er fastsat i bopælsmedlemsstaten?

⁽¹⁾ Rådets forordning (EØF) nr. 1408/71 af 14.6.1971 om anvendelse af de sociale sikringsordninger på arbejdstagere og deres familiemedlemmer, der flytter inden for Fællesskabet (EFT L 149, s. 2), som ændret ved forordning Rådets forordning (EF) nr. 118/97 af 2.12.1996 (EFT L 28, s. 1), og af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 647/2005 af 13.4.2005 (EUT L 117, s. 1).

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Oberster Gerichtshof (Østrig) den 23. marts 2012 — Goldbet Sportwetten GmbH mod Massimo Sperindeo

(Sag C-144/12)

(2012/C 184/04)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Oberster Gerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Goldbet Sportwetten GmbH

Sagsøgt: Massimo Sperindeo

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal artikel 6 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1896/2006 ⁽¹⁾ af 12. december 2006 om indførelse af en europæisk betalingspåkravsprocedure (herefter »forordning nr. 1896/2006«) fortolkes således, at artikel 24 i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 ⁽²⁾ om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser (herefter »forordning nr. 44/2001«), hvorefter en ret bliver kompetent, når sagsøgte giver møde for den, også finder anvendelse i den europæiske betalingspåkravsprocedure?
- 2) Såfremt spørgsmål 1 besvares bekræftende:

Skal artikel 17 i forordning nr. 1896/2006 sammenholdt med artikel 24 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at

indgivelse af en indsigelse mod et europæisk betalingspåkrav i sig selv bevirker, at skyldneren giver møde i sagen, hvis den udstedende rets kompetence ikke anfægtes i indsigelsen?

- 3) Såfremt spørgsmål 2 besvares benægtende:

Skal artikel 17 i forordning nr. 1896/2006 sammenholdt med artikel 24 i forordning nr. 44/2001 fortolkes således, at indgivelsen af indsigelsen i givet fald indebærer, at retten bliver kompetent, idet skyldneren dermed giver møde i sagen, hvis der i indsigelsen fremsættes anbringender vedrørende sagens realitet, mens rettens kompetence ikke anfægtes?

⁽¹⁾ EUT L 399, s. 1.

⁽²⁾ EFT L 12, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Naczelny Sąd Administracyjny (Polen) den 30. marts 2012 — Minister Finansów mod RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland Sp. z o.o.

(Sag C-155/12)

(2012/C 184/05)

Processprog: polsk

Den forelæggende ret

Naczelny Sąd Administracyjny

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Minister Finansów

Sagsøgt: RR Donnelley Global Turnkey Solutions Poland Sp. z o.o.

Præjudicielle spørgsmål

- 1) Skal de regler, der kan udledes af artikel 44 og 47 i Rådets direktiv 2006/112/EF af 28. november 2006 om det fælles merværdiafgiftssystem ⁽¹⁾, fortolkes således, at komplekse tjenesteydelser på området for oplagring af varer, som omfatter modtagelse af varerne på et lager, anbringelsen af dem på egnede lagerhylder, opbevaring af disse varer for kunden, udlevering af varerne, af- og pålæsning og for nogle kunders vedkommende ompakning af materialer, der leveres i flerstykspakninger, i individuelle sæt, er tjenesteydelser i forbindelse med en fast ejendom, som i henhold til artikel 47 i direktiv 2006/112 beskattes på det sted, hvor den faste ejendom ligger?

2) Eller drejer det sig om tjenesteydelser, som i henhold til artikel 44 i direktiv 2006/112 pålægges afgift på det sted, hvor aftageren af tjenesteydelserne, som disse er leveret til, har etableret hjemstedet for sin økonomiske virksomhed eller har et fast forretningssted, eller i mangel heraf på det sted, hvor han har sin bopæl eller sit sædvanlige opholdssted?

(¹) EUT L 347, s. 1.

Anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Bundesgerichtshof (Tyskland) den 30. marts 2012 — Salzgitter Mannesmann Handel GmbH mod SC Laminorul SA

(Sag C-157/12)

(2012/C 184/06)

Processprog: tysk

Den forelæggende ret

Bundesgerichtshof

Parter i hovedsagen

Sagsøger: Salzgitter Mannesmann Handel GmbH

Sagsøgt: SC Laminorul SA

Præjudicielt spørgsmål

Omfatter artikel 34, nr. 4), i Rådets forordning (EF) nr. 44/2001 af 22. december 2000 om retternes kompetence og om anerkendelse og fuldbyrdelse af retsafgørelser på det civil- og handelsretlige område (¹) (herefter »forordningen«) også det tilfælde, at der er tale om indbyrdes uforenelige afgørelser fra én og samme medlemsstat (domsstaten)?

(¹) EFT L 12, s. 1.

Appel iværksat den 11. april 2012 af Verenigde Douaneagenten BV til prøvelse af dom afsagt af Retten (Syvende Afdeling) den 10. februar 2012 i sag T-32/11, Verenigde Douaneagenten mod Kommissionen

(Sag C-173/12 P)

(2012/C 184/07)

Processprog: nederlandsk

Parter

Appellant: Verenigde Douaneagenten BV (ved advocaat S.H.L. Moolenaar)

Den anden part i appelsagen: Europa-Kommissionen

Appellanten har nedlagt følgende påstande

— Den appellerede dom ophæves i overensstemmelse med de i denne appel anførte anbringender.

— Europa-Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Anbringender og væsentligste argumenter

1) De **to første anbringende** vedrører en retlig fejl, som Retten begik ved at fastslå, at Kommissionen med rette var nået til det resultat, at varecertifikaterne EUR.1 blev tildelt på grund af eksportørens urigtige fremstilling af de faktiske omstændigheder.

Retten støttede sig herved på skrivelser til Departement van Economische Zaken (Økonomiministeriet) for ca. 2½ år siden før den faktiske udførsel, der kunne fortolkes på flere måder, samt på en fejlagtig, irrelevant anvendelse af kumulationssystemet, hvorved Retten ikke tillagde det betydning, at myndighederne selv anser dette system for meget kompliceret.

Retten så samtidigt bort fra, at de nederlandske toldmyndigheder i sagen for Gerechtshof te Amsterdam oplyste, at de ikke kunne bevise, at tildelingen af de omhandlede varecertifikater EUR.1 skyldes eksportørens urigtige fremstilling af de faktiske omstændigheder.

2) Det **trede og fjerde anbringende** vedrører retlige fejl, som Retten begik ved at fastslå, at toldmyndighederne i Curaçao på tidspunktet for tildelingen af varecertifikaterne EUR.1 ikke vidste eller kunne havde vidst, at de omhandlede varer ikke kunne undergives en præferencebehandling.

Retten tog ved sine betragtninger ikke hensyn til den omstændighed, at Departement van Economische Zaken på Curaçao udførte mindst en kontrol på stedet hos eksportøren med henblik på tildelingen af varecertifikaterne EUR.1. Retten så endvidere bort fra, at toldmyndighederne i Curaçao ved tildelingen af varecertifikaterne EUR.1 kontrollerede det omhandlede sukkers oprindelse i sammenhæng med forarbejdningen heraf for derved at efterprøve det valgte system.

Endvidere overså Retten, at varecertifikaterne EUR.1 blev tildelt af toldmyndighederne på grundlag af oprindelsesattester formular A (herefter »A-formular«), som ikke kan danne grundlag for tildelingen af varecertifikater EUR.1.